

stojíme a chválime sa nádejou slávy Božej

Rímskym 5:2

V Rímskym 5:2 čítame, že stojíme a chválime sa nádejou slávy Božej. Chváliť sa v biblickom ponímaní znamená radovať sa a podľa biblického slovníka tiež hovoriť k sebe a hovoriť o sebe samom ako o požehnanom a oslávenom. Podľa tohto verša sa máme radovať a pripomínať si to, akí sme požehnaní v tom, čo pre nás zabezpečil Kristus. Povedať si „som taký požehnaný“, lebo to je skutočnosť, že som v Kristovi ospravedlnený a že ma zachováva v milosti Božej. Pavol tu hovorí „radujte sa v nádeji slávy Božej.“ Pri tomto sa na krátko chceme zastaviť.

Som presvedčený o tom, že hlavná téma kapitol 5-8 je, že ospravedlnenie nevyhnutne vedie k osláveniu. Hlavný dôvod k tomu je, že sa máme radovať v nádeji slávy Božej. Keď sme ospravedlnení, tak sme aj oslávení. Samozrejme, že v tomto všetkom, na tejto ceste, je veľa posvätenia, ale neverím, že by posvätenie bol Pavlov hlavný cieľ v týchto kapitolách.

Keď Pavol hovorí o Božej sláve, hovorí o jednej z dvoch vecí. Hovorí buď o sláve danej Bohom,

alebo o Božej sláve, ktorú On sám má. Takže buď to, čo je Bohom dané, alebo to, čo On sám v sebe zahŕňa. V podstate je to to isté, pretože obidvoje je nevyhnutne potrebné poznať, a tiež preto, lebo obidvoje je to, čo Boh pre veriaceho zabezpečil.

Keď sme uverili v Ježiša Krista a keď sme v ňom ospravedlnení, tak sme dostali Božiu slávu a potvrdenie, že budeme vidieť slávu, ktorú má On a že budeme práve takí, ako je On. To znamená, že nám dal slávu, ktorú On má.

17. kapitola evanjelia podľa Jána je známa ako veľkňazská modlitba Pána Ježiša Krista. Ide na kríž a modlí sa k Otcovi za seba, za učeníkov a za každého jedného, ktorí prostredníctvom nich uveria. Hovorí: „A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.“ (verš 5). Potom ďalej čítame: „A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno“ (verša 22).

Kristus, keď sa stal človekom, sa dobrovoľne vzdal svojej slávy. Tej slávy, ktorú mal u Otca. Ako pokračuje ďalej v modlitbe za učeníkov, vo verši 22 hovorí: „A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im.“ Učeníci to ešte plne nepoznajú a ani si to ešte úplne neuvedomujú, ale to, čo ešte nemôžu vidieť, je pre nich v nebi už zabezpečené. Preto, že sú ospravedlnení, sú aj oslávení. Učeníci budú v nebi spolu so svojím Pánom (verš 24) a vtedy aj oslávenie budú všetci vnímať v plnosti. V Božej knihe je to už ale zaznamenané – tí, ktorí sú ospravedlnení, sú aj oslávení. Tak to čítame aj v liste Rímskym v 8. kapitole vo verši 30: „... a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“

Podľa Písma je celé oslávenie dokončené a uzavreté. Boli sme pri tom, keď nás Boh predurčil? Nie, neboli, a to preto, lebo predurčenie sa udialo pred založením sveta. Ale keď ma Boh povolal svojím evanjeliom, už som bol živý, už som bol na tomto svete. Už som žil, keď ma ospravedlnil. Teraz, keď žijem, všetko jeho dielo sa mi zdá ako proces. Zdá sa mi, že prechádzam od jedného k druhému. Je to tak preto, lebo zo stavu nepriateľstva som prešiel do stavu priateľstva. A keď sa v mysli pozerám sám na seba, hovorím si: „V jeden deň, raz v budúcnosti budem oslávený.“ Ale v Božom myslení oslávenie je práve také isté a hotové ako predurčenie, ktoré už vnímam. Jedno zaistuje druhé. Nie je to tak, že by tých, ktorých už ospravedlnil, možno raz aj oslávil.

Niektó môže namietat: „To je dobré, ale vo verši dva v 5. kapitole Rímskym čítame, že sa radujeme, lebo Božia sláva je pre nás nádej. Radujem sa preto, lebo sa nádejam, že Boh ma raz oslávi. V značnej miere nám to tak znie preto, lebo nejasne ponímame biblické slovo nádej. Keď povieme „ja sa nádejam“, väčšinou tým chceme vyjadriť, že „si želim, aby sa to tak stalo“, „prial by som si, aby sa to a to stalo“, a súčasne myslíme aj na to, že to tak nemusí byť, že sa to tak nemusí stať. Napríklad, keby sa ma niekto pýtal: „Má ťa ten a ten človek rád?“ Keď odpoviem: „Dúfam, že má!“, chcem tým povedať, že možno ma má rád – ale že to tak ani nemusí byť. Môže to tak byť a nemusí to tak byť, ale želim si, dúfam, že to tak je, že má ma rád. Ale v biblickom ponímaní má slovo nádej iný význam. V Biblii slovo nádej vyjadruje istotu. Je to slovo, ktorým sa pomenúva to, čo Boh dal ako zaručené zaslúbenie. Je to niečo, čo už je, len my to ešte nevlastníme, ešte to „nemáme vo svojich rukách“. Jediný dôvod, prečo sa to nazýva nádej, je práve to, že v danej chvíli to ešte nedržíme vo svojich rukách. Je to isté, je to garantované, je to hotové a uskutočnené, len ja to ešte nemám, ešte to viditeľne nevlastním.

Pozrime sa na niektoré verše z Písma, z ktorých môžeme porozumieť, že Biblia jasne učí, že nádej je zaručená vec, a nie len niečo, čo „by som si želal, aby sa stalo“. V liste Kolosenským 1:5 čítame: „... pre nádej, ktorá vám leží odložená v nebesiach...“. Ona už leží odložená v nebesiach. Nie je to tak, že je to niečo, čo sa možno raz stane. Už to v nebesiach je! Verš 27 tej istej kapitoly: „... ktorým Boh ráčil oznámiť, čo a aké je bohatstvo slávy toho tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás, nádej slávy“. Rovnako tak: „... na nádeji večného života,

ktorý zaslúbil neklamný Boh pred večnými časmi“ (Títovi 1:2). Písmo dáva do totožnosti realitu a nádej ako tú istú, identickú vec, i keď to, na čo sa upierame nádejou, ešte nie je v našom vlastníctve. Podobne ďalej sa píše, aby sme pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista (Títovi 2:13). Keď Pavol hovorí o očakávaní požehnanej nádeje, nehovorí, že Kristus môže prísť znova alebo že snáď príde, ale hovorí: „On určite príde znova, a to je moja požehnaná nádej. Viem určite, že sa to stane.“

A o tom je Rímskym 5:2. Aj keď ešte nevlastníme Božiu slávu hmatateľným spôsobom, ani tak, aby sme ju mohli vidieť, je isté, že ktorých On ospravedlnil, tých už aj oslávil.

... ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.

Čo teda povieme na to? Ak je Boh za nás, kto proti nám?!

Rímskym 8:30-31

15. 8. 1999